

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.418/2014/16. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év október hó 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

A szemérem elleni erőszak büntette és más bűncselekmények miatt **I.r. vádlott** és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2014. év szeptember hó 12. napján kelt 8.B.2509/2013/38. számú ítéletét **az I.r. vádlottal szemben megváltoztatja.**

Az I.r. vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetés tartamát 13 (tizenhárom) évre enyhíti, a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **az I.r. vádlottal** szemben helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2014. szeptember hó 12. napján kihirdetett 8.B.2509/2013/38. számú ítéletével **I.r. vádlott** bűnösségét szemérem elleni erőszak büntetében (1978. évi IV. tv. 198.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és b) pont, (3) bekezdés), 2 rb. erőszakos közöszlés büntetében, mint felbujtó (1978. évi IV. tv. 197.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont), kiskorú veszélyeztetése büntetében (1978. évi IV. tv. 195.§ (1) bekezdés) és folytatólágosan elkövetett személyi szabadság megsértése büntetében (1978. évi IV. tv. 175.§ (3) bekezdés e) pont) állapította meg, és ezért őt halmazati büntetésül 16 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az I.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte.

Ellenben **I.r. vádlottat** az ellene 2 rb. tiltott pornográf felvétellel visszaélés büntette (1978. évi IV. tv. 204.§ (1) bekezdés és 1978. évi IV. tv. 204.§ (3) bekezdés) felmentette.

A törvényszék rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről valamint a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság **II.r. vádlottal** szemben is határozott, azonban az ítélet vele szemben 2014. szeptember hó 12. napján jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész mindkét vádlott tekintetében tudomásul vette, perorvoslattel nem élt.

A törvényszék ítélete ellen kizárólag **az I.r. vádlott** és védője jelentett be fellebbezést teljes körű megalapozatlanság, a tényállás téves megállapítása miatt hatályon kívül helyezés érdekében. Másodlagos indítványuk a büntetés enyhítésére irányult.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.304/2014/7. számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le, az általa megállapított tényállás nem szenved megalapozatlansági hibákban. A megállapított tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett az I.r. vádlott bűnösségére és a cselekményeit is törvényesen minősítette. A hiánytalanul számba vett és kellő súllyal értékelt bűnösségi körülmények figyelembevételével kiszabott fő- és mellékbüntetés megfelelő, enyhítése nem indokolt. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét **az I.r. vádlott** vonatkozásában hagyja helyben.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen fellebbezését változatlan formában fenntartotta. Előadta: védence nem állította, hogy mindenben vétlen volna, de az nem mindegy, hogy miben bűnös és milyen a bűnösség foka. Kiemelte, hogy a megállapított tényállás valamennyi tényállási pont tekintetében megalapozatlan, az elsőfokú bíróság következtetései iratellenesek, nem ellenőrizték a tanúk szavahihetőségét. A védő utalt arra is, hogy több bizonyítási indítványát elutasította az elsőfokú bíróság, ezt sérelmezte, mert álláspontja szerint a tényállás teljes körű felderítését célozták az indítványai. Az elsőfokú bíróság közvetett tanúkat hallgatott ki az ügyben, akik valóban egyformán mondták el az eseményeket, de mindannyian a II.r. vádlottól hallották a történeteket. A II.r. vádlottnak - a védői álláspont szerint - pedig nem erőssége a jó emlékezet, illetve a tények valósághű elmondása. Hangoztatta, hogy a 2. és 3. tényállási pont esetében az I.r. vádlott cselekvőségét nem felbujtásnak, hanem bűnsegédi bűnrészességnak kell minősíteni. Utalt arra is, hogy a 4. vádpontban az I.r. vádlott bűnösségét elismeri, de nem mindenben úgy, ahogy az az ítéletben szerepel. A védő úgy fogalmazott, hogy kötelességszerűen fenntartja az enyhítésre vonatkozó fellebbezését is. Álláspontja szerint az enyhítő körülmények tekintetében a bíróság rendelkezésére áll, hogy az I.r. vádlott büntetlen előéletű, továbbá személyiségzavarban szenved.

Az I.r. vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán elmondta, hogy az erőszakos közöszlészben bűnösnek érzi magát, de csak azért, mert nem tett ellene semmit. Utalt arra is, hogy ha a II.r. vádlottnak valóban rossz lett volna, akkor elmehetett volna a XVII. kerületi szociális osztályra, ott szóvá tehetné volna a bántalmazásokat.

Kizárólag a büntetés enyhítésére irányuló védelmi fellebbezések alaposak az alábbiak szerint.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Be.348.§ (1) és (2) bekezdése alapján - figyelemmel a Be.349. (1) bekezdésére is - a Fővárosi Törvényszék **az I.r. vádlottal** szemben hozott ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást. A fenti jogszabályi hivatkozásoknak megfelelően a felülbírálat **II.r. vádlottat** érintő ítéleti rendelkezésekre, valamint **I.r. vádlottal** szemben hozott felmentő rendelkezésre (5. tényállási pont) nem terjedt ki.

A Fővárosi Törvényszék a bizonyítási eljárás lefolytatása során a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával járt el.

Törvényesen vette figyelembe bizonyítékként a kihallgatásakor 14. életévét be nem töltött sértett tanú nyomozási bíró előtt tett tanúvallomását (nyomozati irat 405. oldal), amelyben a rendőrségen korábban elmondott nyilatkozatait (nyomozati irat 373. oldal) teljes mértékben fenntartotta. A gyermekkorú sértett tanú nyomozás során történő törvényi figyelmeztetései megfeleltek úgy az eljárási szabályoknak, mint a kialakult bírói gyakorlatnak.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének teljességgel eleget tett. Az ügy megítélése szempontjából releváns valamennyi bizonyítékot beszerezte, azokat logikusan értékelte, mérlegelési tevékenységéről részletekbe menően és meggyőzően számot adott.

A bizonyítékok mikénti mérlegelése szempontjából fontos körülmény, hogy **I.r. vádlott**, bár a tárgyaláson élt a hallgatás jogával (5. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal), azonban a nyomozás során védője jelenlétében (nyomozati irat 1277. oldaltól) a lényeges tényeket illetően beismerő vallomást tett. A ténybeli beismerése a 2-4. tényállási pontra vonatkozott. Védekezésében csupán az egyes cselekményekhez kapcsolódóan más-más motívumra hivatkozott, valamint bűnössége fokát próbálta csökkenteni (nevelési célzatú verés - 4. tényállási pont; a felesége próbált közöszlenni az I.r. vádlott jelenlétében a gyermekkel, ő csak „poénna” szánta a felhívást - 2-3. tényállási pont; a sértett gyermeket valóban kikötözte, de ezt is csak „viccnek” szánta - 4. tényállási pont). A nyomozási bíró előtt kihallgatott sértett tanú, **I.r. vádlottat** következetesen terhelő vallomása tehát nem állt önmagában, hanem azt maga az I.r. vádlotti nyomozati nyilatkozatok is részben megerősítették.

A védőnek valamennyi tényállási pontra kiterjedő megalapozatlanságra hivatkozása alaptalan.

Az I.r. vádlott védőjének érvelésével szemben az elsőfokú bíróság is utalt arra, hogy **II.r. vádlott** vallomásai a részletekben ugyan ellentmondásosak, azonban a pszichológus szakértő véleménye szerint valós emlékekről adott számot.

A törvényszék helyes mérlegelési elvet követett, amikor a II.r. vádlott ellentmondásos vallomásaiból csak azokat a nyilatkozatokat fogadta el a tényállás alapjául, amelyeket más, aggálytalan bizonyítékok is megerősítettek (elsőfokú ítélet 8. oldal).

A védő által felhozottakkal szemben nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy **I.r. vádlott** a nyomozás során részletesen előadott vallomásában maga utalt arra - védő jelenlétében - hogy az „anya-fia” pornófilm nézése közben ő hívta fel **II.r. vádlottat**, „tanítgassa”, azaz közöszljön a 12. életévét be nem töltött fiával. Az I.r. vádlott saját állítása szerint a II.r. vádlott és fia között létesült szexuális aktust közvetlen közletről végignézte, azt nem ellenezte (nyomozati irat 1277. oldaltól).

Az ítéleti tényállás 1-4. pontja a sértett tanú rendőrségen tett (nyomozati irat 369. oldaltól), majd a nyomozási bíró előtt fenntartott és kiegészített (nyomozati irat 405. oldaltól) vallomásain alapul. A pszichológus szakértő véleménye egyértelműen élményszerűnek minősítette a sértetti vallomásokat (14. számú tárgyalási jegyzőkönyv 29. oldaltól), hangsúlyozva, hogy a sértett fiú az életkoránál jóval értelmesebb, kifejezetten jó kifejezőképességgel rendelkező gyermek (14. számú tárgyalási jegyzőkönyv 33. oldal). A sértett tanú perrendszerűen felvett vallomásait nem csupán a pszichológus szakértői vélemények, hanem **I.r. vádlott** nyilatkozatainak egy része (anya-fia közötti szexuális aktus, gyermek hevederrel való felakasztása, lányruhába öltöztetése, megverése, a pénisz méregetése) is alátámasztotta. Ez utóbbi cselekmény tekintetében az egyebekben a vádlotti baráti körhöz tartozó **tanú2** is a vádlottra nézve terhelő vallomásokat tett (14. számú tárgyalási jegyzőkönyv 17. oldaltól).

Ami a 2. és 3. tényállási pontban írt vádlotti cselekvőség elkövetői alakzatának alapjául szolgáló - a védő által vitatott - tényeket illeti, a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakat kívánja rögzíteni.

A tényállásból egyértelmű, hogy **I.r. vádlott** vette rá a szexuális aktusokra **II.r. vádlottat**, ezt nem csupán **I.r. vádlott** e tekintetben ténybeli beismerő vallomása, hanem a sértett tanú nyilatkozataival megerősítve, a II.r. vádlott vallomása is alátámasztotta. A sértett tanú ugyanis arról számolt be, hogy az édesanyjával folytatott szexuális aktus közben az anyján látszott, hogy a cselekmény számára egyáltalán nem tetsző, könnyes volt a szeme, és ennek a pszichés állapotnak megfelelő nyöszörgő hangokat adott ki (nyomozati irat 371. oldaltól sértetti vallomás).

A törvényszék helyesen járt el, amikor az 1. tényállási ponthoz kapcsolódóan a védői indítvány ellenére nem rendelt ki proktológus szakértőt, és a Be.4.§ (2) bekezdésében meghatározott in dubio pro reo elv alapján **I.r. vádlott** részéről csupán egyszeri behatolást állapított meg. Törvényesen hivatkozott arra is, hogy ilyen idő távlatából a szakértői bizonyítás nyilvánvalóan nem vezetett volna eredményre.

A másodfokú bíróság rögzíti azt is, hogy a törvényi tényállásban leírt elkövetési magatartás (fajtalanság) megvalósításához nem szükséges a végbélbe történő behatolás, ezért a szakértői bizonyítás a jogilag releváns tényekre figyelemmel indokolatlan. Azon túl, hogy a közösülés ezen formája nem jár törvényszerűen sérüléssel, az eltelt időre figyelemmel az esetleges kisebb sérülések nem lettek volna feltárhatók, míg jelentős sérülés nem keletkezhetett, mert az már korábban orvosi ellátást igényelt volna.

Az elsőfokú bíróság a teljes körűen elvégzett mérlegelési tevékenysége során az egyéb védői bizonyítási indítványok elutasításának is törvényes, megfelelő terjedelmű indokát adta.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék által helyes mérlegelés útján megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, az az alábbi kiegészítésekkel irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással az iratok alapján az alábbiakkal egészíti ki.

- Az elsőfokú ítélet 3. oldalának utolsó előtti bekezdése kiegészítendő azzal, hogy az **I.r. vádlott** az elkövetéskor nem szenvedett gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban vagy elmebetegségben. Személyiségzavara nem betegségi szintű és nem korlátozta cselekménye társadalomra veszélyességének felismerésében, illetve hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék (nyomozati irat 1059. oldal elmeszakértői vélemény, elsőfokú ítélet 16. oldal 4. bekezdésének megállapításai).

- Az elsőfokú ítélet 5. oldal első bekezdését követő rész az alábbiakkal egészítendő ki: a sértettnél olyan kedvezőtlen érzelmi fejlődési jellegzetességek tárultak fel, amelyek összefüggésben állnak **I.r. vádlott** magatartásával. **I.r. vádlott** a sértettet olyan élményekkel terhelte meg, amelyek enyhítése pszichoterápiás foglalkozást igényelne (nyomozati irat 397. oldaltól pszichológus szakértői vélemény, elsőfokú ítélet 13. oldal 5-6. bekezdése alapján).

A fenti kiegészítésekkel teljes körűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban - a Be.351.§ (1) és 352.§ (2) bekezdésére is figyelemmel - irányadó volt, a teljes körű és helyes bírói mérlegelést támadó, felmentést célzó védelmi fellebbezés eredményre nem vezethetett.

A Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett az 1-4. tényállási pontok esetében az **I.r. vádlott** bűnösségére valamennyi terhére rótt bűncselekmény tekintetében.

A Btk.2.§ (1) bekezdésében írt fő szabályt helyesen alkalmazva járt el a törvényszék, amikor az **I.r. vádlott** terhére rótt bűncselekményeket az utoljára megvalósult bűncselekmény elkövetése idején hatályban volt büntető törvény (1978. évi IV. tv.) szerint bírálta el. Az időbeli hatályra vonatkozó szabályozás körében kifejtett érvei maradéktalanul helytállóak.

A Fővárosi Ítéltábla rámutat arra is, hogy a 2013. július 1-jével hatályos Btk.197.§-ában meghatározott szexuális erőszak szabályozását is figyelembe véve az elbíráláskor hatályos törvény

nem hogy kedvezőbb, hanem hátrányosabb elbírálást eredményezett volna az **I.r. vádlott** számára. A fenti törvényhelyben megállapított bűncselekmény úgynevezett abszorbeáló hatása ugyanis nem érvényesült volna, mivel az ítéleti tényállás szerinti cselekmények, úgy a régi, mint az új anyagi jogi rendelkezések szerint is halmazatban álltak, illetőleg álltak volna.

Az elbíráláskor hatályos törvényi rendelkezések szerint az ítélettel elbírált bűncselekmények különös részi tétel kerete, a halmazati büntetéssel kiszabható szabadságvesztés végrehajtási fokozata azonos, azonban a 2010. tavaszára eső utolsó elkövetési idő alapján a középértékre vonatkozó büntetés kiszabási elv az elkövetéskor - szemben az elbírálással - még nem volt hatályos, továbbá ahogy arra az elsőfokú bíróság is rámutatott az 1978. évi IV. tv. szerint az I.r. vádlottal szemben meghatározott bűnhalmazati tételkeret 5-20 évig terjedt, míg a 2013. július 1-jétől hatályos törvény szerinti halmazati tételkeret 5-22,5 évig terjedő szabadságvesztés büntetés kiszabását tette volna lehetővé.

A Fővárosi Törvényszék nem tévedett **I.r. vádlott** terhére rótt bűncselekmények jogi minősítésének meghatározásakor sem, valamint a jogi indokolása is helytálló, ez utóbbi csupán az alábbiakkal egészítendő ki.

A védői felvetésekkel szemben az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást, amikor a 2. és 3. tényállási pontban az **I.r. vádlott** által megvalósított cselekmény elkövetői alakzatát az 1978. évi IV. tv. 21.§ (1) bekezdése szerinti felbujtásnak minősítette. A korábban már részletesen elemzett ítéleti tényállás adataiból egyértelműen megállapítható, hogy **II.r. vádlott** a fiával megvalósult közösülési cselekményeit **I.r. vádlott** rábíró magatartásának hatására követte el, a közösülési szándékot az I.r. vádlott alakította ki a II.r. vádlottban.

Helyesen utalt arra is a törvényszék, hogy **II.r. vádlott** és a sértett között büntetőjogi értelemben közösülésre került sor, mivel a nemi szerveik érintkeztek, ezért büntetőjogi értelemben a közösülés befejezettnek tekintendő.

Ez utóbbi jogi érvelés csupán azzal egészítendő ki, hogy az 1978. évi IV. tv. 197.§-ára épülő bírói gyakorlat szerint valóban elegendő a büntetőjogi értelemben vett befejezett erőszakos közösülés megállapításához az ellentétes nemű - külső - nemi szervek érintkezése, azonban ehhez az alanyi oldalról nézve szükséges az is, hogy ez közösülési szándékkal történjen. Ez utóbbi közösülési szándéokra ugyan az elsőfokú ítélet jogi indoklása (18. oldal 6. bekezdés) nem utalt, azonban az irányadó tényállásból egyértelműen megállapítható.

A másodfokú bíróság rögzíti továbbá, a 2. és 3. tényállási pont esetében **I.r. vádlott** formálisan az 1978. évi IV. törvény 203.§ (1) bekezdésében meghatározott vérfertőzés büntetése is rábírt **II.r. vádlottat**, azonban ez csupán súlyosító tényezőként volt értékelhető az I.r. vádlott terhén, mivel a nevelés, felügyelet alatt állás az I.r. vádlottal szemben megállapított erőszakos nemi erkölcs elleni bűncselekménynél már a jogi minősítés körében értékelést nyert, ezért az 1978. évi IV. törvényen alapuló bírói gyakorlat szerint ez utóbbi bűncselekménynek a vérfertőzéssel való alaki halmazata csupán látszólagos.

A Fővárosi Törvényszék **I.r. vádlottal** szemben a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel.

A másodfokú bíróság ezeket csupán azzal egészíti ki, hogy további enyhítő tényező **I.r. vádlott** beszámítási képességét nem érintő, nem betegségi szintű személyiségzavara, valamint a másodfokú ítélet meghozataláig eltelt további időmúlás.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéletábró álláspontja szerint az 1978. évi IV. törvény 37.§-ában meghatározott büntetési célok **I.r. vádlottal** szemben - az 5-20 évig terjedő büntetési tételkereten

belül, az elsőfokú bíróság által kiszabott 16 év fegyházbüntetésnél enyhébb - 13 év fegyházbüntetéssel érhetőek el.

Az 1978. évi IV. tv. 38.§ (2) bekezdés a) pontja szerint a közügyektől eltiltás mellékbüntetés, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet pontosítva a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekintette kiszabottnak.

Az elsőfokú ítélet **I.r. vádlottat** érintő járulékos rendelkezései törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét **az I.r. vádlottal** szemben a Be.372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltozatta, míg egyebekben az érintett vádlottal szemben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság az 1978. évi IV. tv. 99.§ (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett, az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig **I.r. vádlott** által előzetes letartóztatásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

Budapest, 2015. év október hó 29. napján

. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Ujvári Ákos sk.
előadó bíró

Dr. Fatalin Judit sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 8.B.2509/2013/38. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.418/2014/16.számú ítéletében írt változtatásokkal **az I.r. vádlottal** szemben 2015. október hó 29. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2015. október hó 29. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő